

Detail van nr. 02-022
(2010), acryl op doek,
130 x 170 cm.

ATELIER
Frans Westers,
kunstenaar

Hij zit nooit om een onderwerp verlegen. Maar wat hij ook schildert, uiteindelijk komt Frans Westers altijd bij de natuur terecht. 'Fantastisch hoe je uit één takje zoiets moois kunt halen.'

PRODUCTIE ROB JANSSEN
FOTOGRAFIE ATELIER JAMES STOKES
TEKST ESTHER DARLEY

Nr. 02-018 (2009), acryl op doek, 140 x 240 cm.
Door verschillende toetsen over elkaar heen te zetten wekt Westers de suggestie van licht en beweging.

Een goed schilderij maak je snel,' zegt Frans Westers. We staan in zijn atelier in Loods 6, het gebouw van de voormalige KNSM op het gelijknamige Amsterdamse eiland, waarin tegenwoordig legio ateliers zijn gevestigd. Buiten lonkt een prachtig panorama: het blikkerende water van het IJ. Mooi uitzicht voor een schilder die landschap, licht en reflectie steeds in zijn werk laat terugkeren. Maar zo werkt Westers niet: 'Ik kijk nooit naar buiten,' zegt de schilder. 'Bovendien, alles went. Als je eenmaal aan een schilderij bezig bent, kom je in een soort flow, de vrijheid van het schilderen. Dan heb je de buitenwereld niet meer nodig.'

Dat geldt overigens niet voor het licht. Toen Westers hier dertig jaar geleden zijn

eerste atelier betrok, was dat aan de zuidkant. Maar eenmaal in een atelier aan de noordkant beland, moest hij zijn hele palet aanpassen. 'Hier is dan ook het ideale licht. Vooral in de herfst, dat koele grijs is ideaal om je kleuren te maken.' Een tafeltje vol verpotten, bezaaid met verfvlekken in talloze tinten, verradert hoe hij te werk gaat. 'Ja, mengen doe ik hier op tafel.' Westers grijnst. 'Ik heb weleens geprobeerd netjes te werken, hoor, maar dat lukt me gewoon niet. Het werd meteen weer een bende.'

Noorderlicht

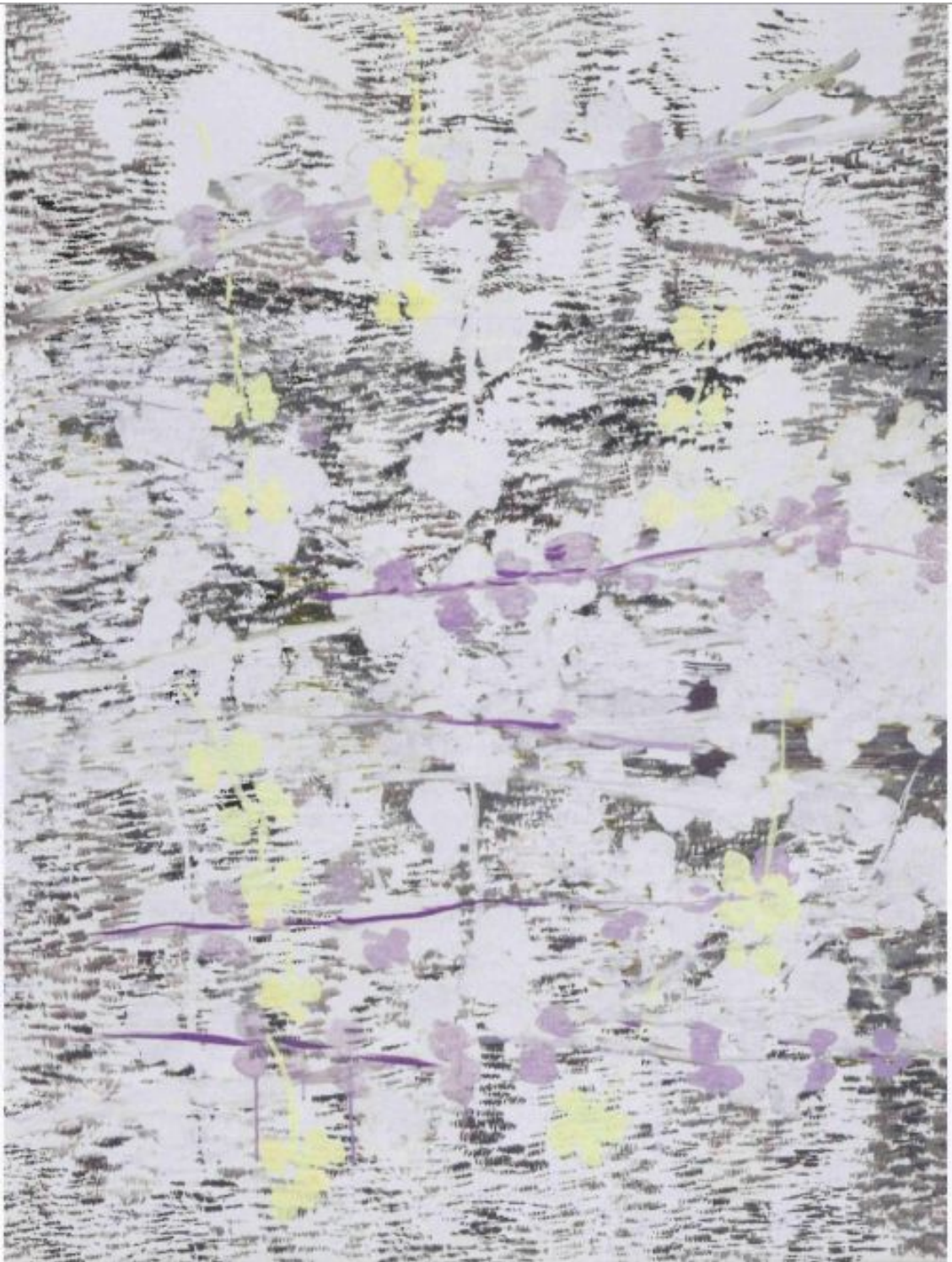
Aan de muur van zijn atelier - klassiek, hoog en met noorderlicht - hangen doeken van wuivende bomen in een verlaten landschap en van takken en bloemen die baden in het zonlicht. Brede toetsen in roze en »

Frans Westers

1931 Geboren Amsterdam.
1970-1972 Gerrit Rietveld
Academie, Amsterdam. 1972-1978
Rijksakademie van Beeldende
Kunsten, Amsterdam. Frans
Westers woont en werkt in
Amsterdam. Hij ontving de
Uriotprijs voor vrije schilderkunst
en werd meerdere keren genomineerd voor de Koninklijke Subsidie voor de Vrije Schilderkunst. Hij exposeerde onder meer bij Mauerschau in Amsterdam, de Tease Art Fair in Keulen en Artgalerie S&H De Buck in Gent.

Westers werktend
aan nr. 02-71, New
York (2011), acryl op
doek, 223 x 180 cm.
'Ik wilde dunne en
ijle wolkenkrabbers
maken, maar
contour dan kleur.'

Nr. 02-069 (2010), acryl op doek, 90 x 180 cm. 'Alles telt mee: de druipers, de vlekken. In die zin speelt het toeval een rol in mijn werk. Anders ben je alleen maar een idee aan het verwezenlijken. Maar de controle daarover blijft essentieel'

'Als je schildert, raak je in een flow. Dan heb je geen buitenwereld meer nodig'

zwart blinken op als reflecties na een zware regenbui. Van mensen geen spoor. Een huis of een boom is de enige vorm van houvast die je als kijker wordt geboden.

De schilderijen van Westers gaan niet alleen over licht en schoonheid die je in verf kunt laten zien. Ze roepen tegelijkertijd een melancholische stemming op, alsof ze teruggrijpen op een vergeten herinnering. Westers lijkt er bewust naar op zoek. 'Ik hou van het moment waarop je nog niet helemaal zeker weet wat je ziet.' Hij pakt een doek waarop de contouren van een villa opdoemen midden in een overwoekerde tuin. 'Een schijnbaar onbelangrijk moment dat bijna onbewust, in een fractie van een seconde, op je netvlies terechtkomt. Dat soort beelden, die iedereen herkent, maar waar niemand specifiek betekenis aan hecht, die wil ik vangen. Hoe? Tja, het maken van een schilderij is een lang proces van kijken, invoelen, vertalen. Maar als je eenmaal schildert, is het een kwestie van bouwen. Verander je iets links, dan heeft dat consequenties voor rechts.'

'Wanneer het dan af is? Goede vraag. Mijn schilderijen zijn geen kant-en-klare plaatjes, je moet ze ondergaan. Eigenlijk is een schilderij een samenhang van tijd en ruimte. Als schilder leen ik de tijd uit om te kijken. Als ik een schilderij verkoop, verkoop ik eigenlijk tijd.'

Verzot op Ruysdael

Dat Frans Westers kunstenaar wilde worden, was al vroeg duidelijk. Hij groeide op in het Amsterdamse museumkwartier. Vanuit zijn slaapkamerraam keek hij op de torentjes van het Rijksmuseum en daar ging hij geregeld met zijn moeder heen. Hij was verzot op Ruysdael, maar werd gevormd door de mix van werken die op zo'n zondagmiddag in verschillende musea aan hem voorbijtrok. Toen later bleek dat hij zelf ook talent had, was de keus snel gemaakt: Westers ging naar de Gerrit Rietveld Academie.

Spoedig bleek dat hij vooral behoefte had de technische kant van het vak onder de knie te krijgen. 'Ik wilde leren hoe ik

een doek moest opspannen en prepareren. Hoe ga je om met je materiaal? Daar waren ze in de jaren zeventig bij die opleiding helemaal niet mee bezig.' Op de Rijksakademie van Beeldende Kunsten in de hoofdstad kreeg hij die kennis wel aangereikt. 'Maar daarna moet je weer ont-hechten hè?' haast hij zich te zeggen. 'Dan begint het zoeken naar je eigen stijl. Want ik ben niet geïnteresseerd in maniertjes.'

Eigenlijk heeft Westers altijd belangstelling gehad voor het landschap. En hoewel hij in het verleden geregeld van dat pad afweek - hij werkte ook abstract en geometrisch, puur gericht op de vorm - kwam hij er altijd weer bij terug. 'Het landschappelijke heeft voor mij de meeste aantrekkingskracht. Daarin kan ik me het beste uiten.' Zijn handschrift van korte toetsen en zichtbare kwaststreken doet in eerste instantie denken aan het werk van de impressionisten. Niet in de laatste plaats door het licht dat voor Westers zo essentieel is.

Maar of hij zich met hen verwant voelt? 'Die impressionisten konden fantastisch »

Wester's 'Schilderen is bouwen. De ene handeling roept vanzelf de volgende op.' Onder nr. 02-022 (2010), acryl op doek, 130 x 170 cm. **Formaat is ook een uitdrukkingmiddel. Bij een groot doek kun je als kijker als het ware in het landschap stappen.**

'Hier heb ik het ideale licht. Vooral in de herfst. Dat koele grijs is ideaal'

schilderen natuurlijk, maar toch, daar hoor ik niet.' Westers is even stil en zegt dan bedachtzaam: 'Ik wil iets laten zien wat verdergaat dan de buitenwereld alleen. Bovendien, mijn werk is van nu. Impressionisme, expressionisme, zeventiende-eeuwse schilderkunst, ik kan overall uit putten, het door elkaar husselen. Het mag allemaal, dat is de vrijheid van het schilderen en dat maakt het ook van deze tijd.'

Een woud van licht

Zijn meest recente serie bestaat uit stadslandschappen uit New York. Geen overdosis aan zware wolkenkrabbers en flikkerend neonlicht, niets van de drukte die zo kenmerkend is voor deze energieke stad, maar een woud van lichte, bijna efermere lijnen die de kijker meevoeren

naar een al even ijle lucht daarboven. 'Die stad is heel overdonderend. Ik was er helemaal alleen - zelfs mijn telefoon deed het niet meer - en doolde er een week lang rond. In zo'n situatie voel je pas hoe nietig je daar bent. Je wordt teruggeworpen op jezelf en ervaart de stad op een heel andere manier. Als een enorm landschap waarin je kunt verdwalen.' Bij thuiskomst schilderde Westers de wolkenkrabbers als verticale lichtreflecties. 'Ik maak foto's, maar die zijn niet meer dan een geheugensteuntje om de eerste lijnen op het doek te kunnen zetten. Daarna is de foto niet meer van belang. Wat telt is de herinnering, het gevoel dat ik erin wil leggen.'

Hij grist een catalogus van tafel met werk van schilders die in de zeventiende eeuw met paard en wagen naar Italië trokken om te schilderen. 'Maanden waren ze »

soven Nr. 02-068 (2010), acryl op doek, 170 x 150 cm.
'Mij gaat het om de echte schoonheid, Maar tegelijk
om de mens in nederigheid van de grote natuur -
mooi en angstaanjagend tegelijk.' ΣΧΟΛΗΤΗΣ

'Schilderen is als bouwen. Verander je iets links, dan heeft dat consequenties voor rechts'

onderweg, onder de meest erbarmelijke omstandigheden - niet te vergelijken met een paar uurtjes in het vliegtuig naar New York, maar toch voel ik me op een bepaalde manier met hen verbonden. Zij maakten schetsen als geheugensteun. Ik maak foto's, maar in de essentie is er natuurlijk niets veranderd in de wens de schoonheid op het doek te krijgen.'

Wat die schoonheid is? Westers aarzelt. 'Ik vind het moeilijk om dat in woorden te vangen. Het licht, de leegte. De eenzaamheid ook wel.' Eenzaamheid is voor Westers allesbehalve een handicap. 'Ik ben buitengewoon vrolijk, echt. Maar ook - om

zeggen - glad to be unhappy. Voor mij zijn de leegte en stilte van groot belang. De mens is het grootste deel van de tijd alleen. Misschien moet je het in je werk over die fases hebben.'

Westers is even stil. 'Nu klink ik vast als een EO-predikant,' zegt hij en haalt met een bulderende lach zijn eigen mijmering onderuit. 'Maar toch. De essentie van het zijn. Heeft een schilderij wel bestaansrecht als je daar niet iets van laat zien? Dat moet je proberen te vangen, al is het maar voor even.' ●

Frans Westers

Expositie

In het voorjaar 2012 exposeert Frans Westers zijn werk bij Artgalerie S&H De Buock, Zuidstationstraat 25 in Gent.